

Управління культури
департаменту освіти та курьорів
Львівської міської ради

від Омиченко Софії Тарівни

Заява

Я, Омиченко Софія Тарівна, прошу допустити мене до участі в конкурсі на заміщення вакантної посади директора-художнього керівника Львівського академічного державного театру "Воскресіння".

Цією заявою підтверджую, що не є бмузьною особою або членом сім'ї керівника органу, який відповідно до статутних документів здійснює управління закладом культури, а саме центрального органу виконавчої влади, місцевого органу місцевої влади чи органу місцевого самоврядування.

Надано згоду на обробку та використання моїх персональних даних відповідно до Закону України "Про захист персональних даних".

До заяви додаю:

1. Завіренню копії паспорта громадянина України (10 картки)
2. Витяг з відомості про відсутність судимості.
3. Завіренню копію документа про вищу освіту — дипломом міністра Надії Мейрахович мистецтв ім. С.Виспянського у Кракові (отримав у Вроцлаві).
4. Автобіографія.
5. Мотиваційний лист.
6. Два рецензентські листи від М. Мабони та Я. Партоми.
7. Скорочена програма розвитку закладу культури на один та п'ять років.

А також додаткові документи:

- Завірнену копію диплома про освіту освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста.

- зображення додаткові рекомендаційні листи від А. Вусика, Е. Цішевської, В. Бровера та О. Захарової.

- Документи, що підтверджують наявність тривалої стажу роботи у сфері культури (Інститут ім. Є. Гребовського, у м. Врацлав та театр "Марія" у Харкові).

- Портфоліо з кількома останніми найбільшими проектами.

08 червня 2026 року

4 / Sofiia Omishchenko
S. O. / Софія Омиченко

Управлінню культури
департаменту освіти та культури
Львівської міської ради

від Оніщенко Софії Ігорівни

ЗАЯВА

Я, Оніщенко Софія Ігорівна, прошу допустити мене до участі в конкурсі на заміщення вакантної посади директора-художнього керівника Львівського академічного духовного театру «Воскресіння».

Цією заявою підтверджую, що не є близькою особою або членом сім'ї керівника органу, який відповідно до статутних документів здійснює управління закладом культури, а саме центрального органу виконавчої влади, місцевого органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування.

Надаю згоду на обробку та використання моїх персональних даних відповідно до Закону України «Про захист персональних даних».

До заяви додаю:

1. Завірену копію паспорта громадянина України (ID-картки).
2. Витяг з відомості про відсутність судимості.
3. Завірену копію документа про вищу освіту – диплома магістра Академії театральних мистецтв ім. Станіслава Виспянського у Кракові (філія у Вроцлаві).
4. Автобіографію.
5. Мотиваційний лист.
6. Два рекомендаційні листа від М. Набоки та Я. Партоли.
7. Скорочена програма розвитку закладу культури на один та п'ять років.

А також додаткові документи:

- Завірену копію диплома про освіту освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста.
- Чотири додаткові рекомендаційні листи від А. Вусика, Е. Чішевської, В. Бравера та О.Захарової.
- Документи, що підтверджують наявність трирічного стажу роботи у сфері культури (Інститут ім. Є. Гротовського у м. Вроцлаві та театр «Нафта» у м. Харкові).
- Портфоліо з п'ятьма останніми найбільшими проектами.

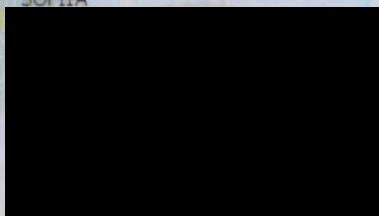
08 червня 2026 року

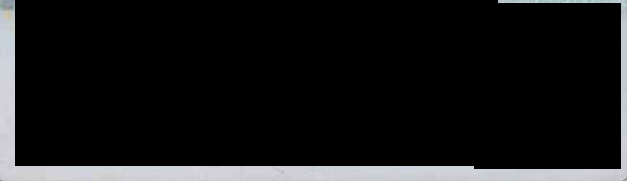

Софія Оніщенко

УКРАЇНА UKRAINE
ПАСПОРТ ГРОМАДЯНИНА УКРАЇНИ PASSEPORT OF THE CITIZEN OF UKRAINE

Прізвище/ Surname
ОНІЩЕНКО
ONISHCHENKO
Ім'я/ Name
СОФІЯ
SOFIYA

ФОВА-006391306

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ
СПРАВ УКРАЇНИ**
Департамент інформатизації

Перевірка достовірності

ПОВНИЙ

ВИТЯГ
з інформаційно-аналітичної системи
"Облік відомостей про притягнення особи
до кримінальної відповідальності та наявності судимості"

Виданий про те, що громадянин(ка) УКРАЇНИ
ОНІЩЕНКО СОФІЯ ІГОРІВНА
20.09.2003 року народження

Відомості про притягнення до кримінальної відповідальності: ВІДСУТНІ
Відомості про наявність незнятої чи непогашеної судимості: ВІДСУТНІ
Відомості про розшук: ВІДСУТНІ

Витяг надано для ПРЕД'ЯВЛЕННЯ ЗА МІСЦЕМ ВИМОГИ

КЕП: КЕП МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Сертифікат: 6c9e48eb050893da04000000f63e0000324d0600

Дійсний: з 30.10.2025 до 30.10.2027

Не підлягає проставленню апостиля та консульській легалізації

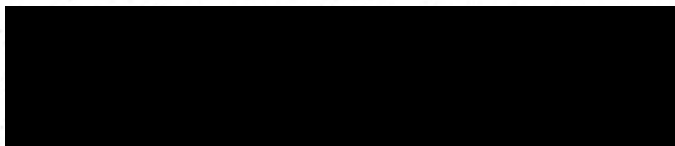
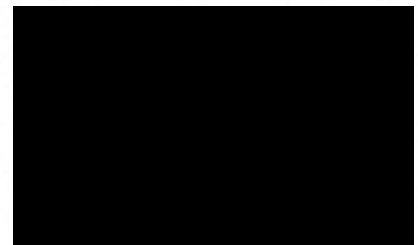
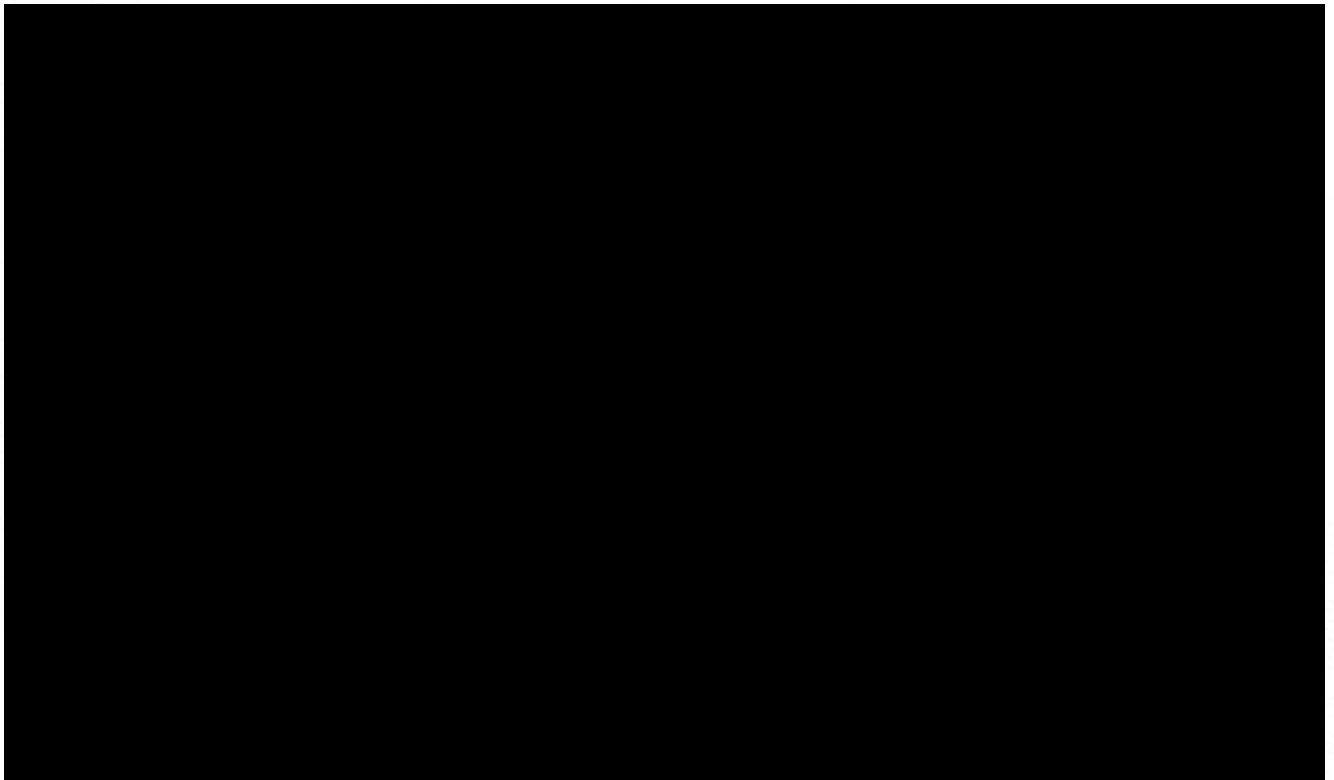

Akademia Sztuk Teatralnych

im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie Filia we Wrocławiu

Faculty of Puppetry in Wrocław

DIPLOMA
OF UNIFORM MASTER'S DEGREE
issued in The Republic of Poland
copy

Akademia Sztuk Teatralnych

im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie Filia we Wrocławiu

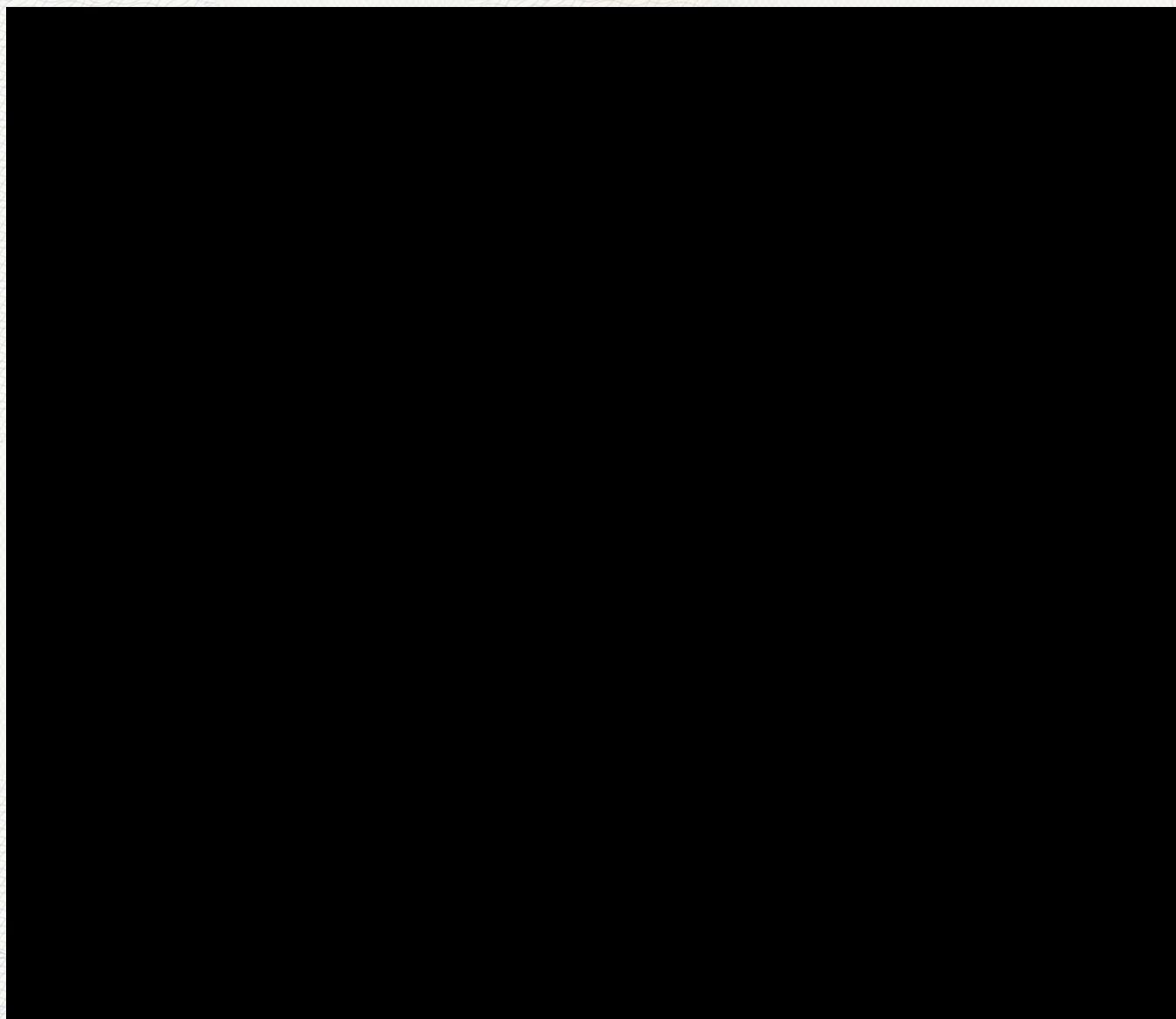
Wydział Lalkarski we Wrocławiu

DYPLOM

UKOŃCZENIA JEDNOLITYCH STUDIÓW MAGISTERSKICH

wydany w Rzeczypospolitej Polskiej

Sofia Onishchenko

автор фото - О. Осіпов.

АВТОБІОГРАФІЯ СОФІЯ ОНИЩЕНКО

Театральна акторка, режисерка та перформерка родом з Харківщини, село Кислівка, Куп'янського району (Україна). Працює на перетині тем, як *постдокумент і тілесність*; україно-польському культурному мості та театрі, як способом фіксації (не) поміченої пам'яті. Цікавиться театром імпровізації, як нової форми театру співтворення вистав без прописаного раніше сценарію і як форми інтеграційної підтримки осіб з досвідом вимушеної еміграції та участю у бойових діях. У своїх роботах зосереджується на пошуку етичної мистецької мови для фіксації реальності з щоденними трагедіями внаслідок повномасштабного вторгнення росії в Україну та збудуванням можливостей для об'єднання українців, вимушених виїхати за кордон та українцями/ками, для яких постійним місцем проживання є територія України.

Завершила магістратуру відділу "Акторство театру ляльок" в Академії Театральних Мистецтв у Кракові філія у Вроцлаві та Харківський вищий коледж мистецтв відділу "Режисура". Навчалась у ХНУМ ім.Котляревського, за спеціальністю "Акторство театру анімації".

Є стипендіаткою Ректора Театральної Академії у Кракові, а також Артистичної стипендії мера Вроцлава. Членкиня НСТДУ від 2021 року та УНІМА-Україна (харківський осередок) від 2025 року.

Співзасновниця українського незалежного театру GAS та кураторка програми Українською Сцени при Інституті ім. Є. Гротовського у Вроцлаві.

Працює як незалежна мисткиня, культурна менеджерка, кураторка з театральними проектами в Україні, Польщі, Італії, Словаччині та Великій Британії.

Досвід роботи:

2023-2026 - кураторка трьох сезонів програми "Української Сцени" при Інституті ім. Є. Гротовського у Вроцлаві (Польща).

2026 - викладачка МО "Хвиля" практики "Вступ до devised theatre" для 1-го курсу студентів/ток "Акторство театру ляльок" Львівського національного університету імені Івана Франка у м.Львів (Україна).

- акторка та менеджерка вулично-поетичної вистави "Як ми будували свої доми?" на площі Ринок (реалізовано Управління культури у

співпраці з мистецьким об'єднанням «Хвиля» в рамках відзначення 770-річчя Львова.

- культурна дипломатка, амбасадорка України на OUT THERE FESTIVAL в м. Great Yarmouth (За підтримки Британської Ради в Україні)(Великобританія).
- культурна менеджерка “Лабораторії] фізичного театру” в МО “Хвиля” у м.Львів (проект реалізується у співпраці з Goethe-Institut в Україні).

2025 - режисерка, авторка сценарію, акторка постдокументальної вистави “Кисло-солодкий” у Вроцлаві (Польща).

2024-2025 - викладачка креативності театру у авторській школі NAVIGO у Вроцлаві (Польща).

2024

- ініціаторка, менеджерка та перекладачка польсько-української освітньої майстерні-інтенсиву Войчеха Бравера “Акторська гра в масці” в мистецькому об'єднанні “Хвиля” у Львові (Україна).
- режисерка постдокументальної вистави “Завтра 10 років тому” українського театру GAS (у співпраці з Інститутом ім. Є. Гротовського) у Вроцлаві (Польща).
- режисерка пластично-поетичної вистави “Антологія” українського театру GAS (у співпраці з Kolegium Europy Wschodniej) у Вроцлаві (Польща).
- танцівниця-акторка музичного концерту „Kwiaciarnia” групи kwit/квіт (реж. Ада Табіш), в рамках РРА в Театрі Capitol у Вроцлаві (Польща).

2023

- акторка у перформансі #SOPHYGRAY (авторка концепції - Nadja Verena Marcin, Німеччина) під час The WRO Biennale у Вроцлаві (Польща).
- танцівниця у перформансі “The Dancing Princess” (автор концепції - Shota Yamauchi, Японія) під час The WRO Biennale у Вроцлаві (Польща).
- режисерка постдокументальної вистави “Весна, літо, осінь, зима та знову весна” українського театру GAS (у співпраці з Інститутом ім. Є. Гротовського) у Вроцлаві (Польща).

2022

- співрежисерка та акторка постдокументальної вистави “Історія України” українського театру GAS (Польща).
- співзасновниця українського незалежного театру GAS в Польщі.

2021-2022 - акторка вистави “ХРАМ” незалежного театру “Нафта” (реж. Ніна Хижна) в м. Харків (Україна).

Формальна освіта:

2022 - 2025 – Академія Театральних мистецтв ім. С. Виспянського у Кракові, філія у Вроцлаві, спеціальність “Акторство театру ляльок”, рівень - магістратура (Польща). Протягом 2024 року – асистентка предмету “Імпровізація – тренінг”, викладач - Артур Йозковяк.

2020-2022 – Харківський національний університет мистецтв ім. І. П. Котляревського, спеціальність “Акторська майстерність театру анімації”, рівень - бакалавр (Україна).

2018-2022 – Харківський вищий коледж мистецтв, спеціальність “Режисура видовищно-театралізованих заходів”, рівень - молодший спеціаліст (Україна).

Мистецькі проекти:

2026

- акторка вистави “[Потяг 723](#)” (реж. Юлія Одокієнко), театру Нафта в м. Харків (Україна). (За підтримки [Allianz Foundation](#) та [Фундації ЗМІН](#)).

2025

- режисерка перформативного читання тексту “Удар дракона”, автор Геннадій Удовенко під час “Фестиваль Перших П’єс” в м. Харків (Україна). (Цей проєкт є учасником когорти «Культура і права людини» в межах програми’ UNESCO Art-Lab for Human Rights and Dialogue. За підтримки [Культурна платформа](#) та [Львівського культурного хабу](#).)
- режисерка перформативного читання тексту “Військова мама”, авторки А.Сарнацької під час фестивалю “Драма-спринт” від “Шоукейс української драматургії” в рамках проєкту “Драматургія змін: театральна мережа для суспільного діалогу” за ініціативи Театру на Жуках в м. Харків (Україна). (За підтримки Міжнародного фонду “Відродження”).
- акторка перформативного читання “Бабця в садку” (реж. О. Нежива) в рамках IV півмарафону читань перформативних від Театру на Фактах при Інституті ім. Є. Гротовського у Вроцлаві (Польща).

2024

- акторка-танцівниця перформансу “*Дом/Реконструкції*” (реж. Йоанна Здрада) на фестивалі “META FORMY” в Академії Театральних Мистецтв у Кракові філія у Вроцлаві (Польща).
- учасниця-танцівниця першого етапу проєкту “[Затанцювати осінь](#)” (реж. Яцек Гембура) в музичному театрі CAPITOL у Вроцлаві (Польща).

2024-2025 - фріланс-викладачка театральних тренінгів у просторі для молоді “УЯВА”, м. Харкові (Україна), Мистецькому Об’єднанні ХВИЛЯ у Львові (Україна), Театральному бюро “Тіньова” у Києві (Україна), центрі української культури СУКР у Вроцлаві (Польща).

2023

- акторка та співавторка перформативного читання “*Земля блакитна, ніби апельсин*” від театру GAS, представленого на півмарафоні читань «Прекрасний новий світ» в Інституті ім. Гротовського, Театр на фактах, Вроцлав (Польща).
- перформерка 11-годинного перформансу “*Танець без кінця*” на фестивалі документального театру Teatr na Faktach у Вроцлаві (Польща).

- режисерка перформативного читання тексту "Близнята ще зустрінуться" (автор І. Костецький) в рамках співпраці з відділом Україністики Вроцлавського університету та підтримки Центру транскультурних посттоталітарних досліджень філологічного факультету у Вроцлаві (Польща).
- перфомерка вуличного перформансу на річницю Революції Гідності „MAJDAN: ukraińskie re-kreacje. Od «rewolucji na granicie» do «rewolucji godności»" (У співпраці з Вроцлавським університетом, за підтримки Центру транскультурних посттоталітарних досліджень філологічного факультету, а також Переходу Діалогу та Вроцлавського Центру Соціального Розвитку) у Вроцлаві (Польща).
- одна з ініціаторок та перфомерка перфомансу "Радію, що ми зустрінемося" в співпраці з мистецьким об'єднанням "СТЕЛЯ" та ЄРМІЛОВ центром в м.Харків (Україна).

2022 - учасниця-танцівниця проекту "LET THE BODY SPEAK" з танцювально-руховою роботою "Молодіжний Центр" в м. Чернігів (онлайн та Україна).

2020 - режисерка перформативного читання "М'ЯСО" (автор тексту О.Набієв) в рамках "Тиждень актуальної п'єси.Young" у Харкові (Україна).

- акторка перформативного читання тексту "ЯКЩО КАЗАТИ АНГЛІЙСЬКОЮ BLOCKED DRAIN 425" (автор Марк Ліхачов), режисер Артем Вусик в рамках "Тиждень актуальної п'єси.Young" у Харкові (Україна).

Стипендії, гранти та нагороди

2026

- грант на показ вистави "Кисло-солодкий" у м. Берлін від Фонду Фрідріха Науманна за Свободу (Німеччина).
- грант на створення вистави "Крапка старту", IV Відкритий конкурс Центру Мєрошевського у Польщі.

2025 - грант на створення вистави "Кисло-солодкий", III Відкритий конкурс Центру Мєрошевського у Польщі.

2024

- студентська стипендія Ректора Академії Театральних мистецтв ім. С. Виспянського у Кракові.
- артистична стипендія мера Вроцлава.

2023 - номінантка вроцлавської нагороди "Арлекін" в категорії "Дебют" за акторство у виставі "Історія України".

Резиденції:

2026 - резиденція "Будинок Слово" від Літературного музею в м. Харків (Україна).

2025 - резиденція "Арт Резиденції" робота над дослідженням сучасної української драматургії, Театральний інститут імені З. Рашевського у Варшаві (Польща).

- резиденція “КонтрФорма”, перформерка та авторка відеоарту “Про відстань, Харківщину та її горизонти” в с. Близнюки Харківської області (за підтримки УКФ).

2024 - резиденція в Театрі Танцю: танцівниця та перформерка work-in-progress проектом “Кисло-солодкий” в сфері “Освіта та дослідження” в м. Банській-Бистриці (Словаччина).

2021 – резиденція в Мистецькому Центрі “ЙУХ” робота в проекті “КІНОБЕРЕГ” зі створення власних документальних фільмів – с. Олександрівка, Херсонщина (Україна).

Участь у фестивалях:

2026 - XIII фестиваль українського театру “Схід-Захід” у Кракові, презентація вистави “Кисло-солодкий” (Польща).

2025 - учасниця освітньої програми фестивалю Two Open Weeks Of Plavo Theatre в м.Белград (Сербія)(за підтримки CEI: Central European Initiative).

- фестиваль документального театру Teatr na Faktach “Атурowo”, презентація вистави “Кисло-солодкий” та “Завтра 10 років тому” (Польща).
- XII фестиваль українського театру “Схід-Захід” у Кракові, презентація вистави “Завтра 10 років тому” (Польща).

2024 - XI фестиваль українського театру “Схід-Захід” у Кракові, презентація вистави “Історія України” (Польща).

- фестиваль FLIPT від театру Potlach в м. Фара-ін-Сабіна з виставою “HOME” та участь у site-specific перформансі “Invisible city” (Італія).

2022 - фестиваль “LALKA-NIE-LALKA” вистава “Історія України” у Білостоці (Польща).

- акторка вистави “Історія України” в рамках Півмарафону читань перформативних від Театру на Фактах при Інституті ім. Є. Гротовського у Вроцлаві (Польща).
- фестиваль від театру BRAMA “BRAMAT” вистава “Історія України” в м. Голеньові (Польща).
- фестиваль “META FORMY”, презентація вистава “LALKA SHOW” та “Besady u Hrabiny”(реж. Матеуш Барта) від ASTWRO (Польща).

2021

- волонтерка організації театральної програми фестивалю [GOGOLFEST](#) м. Маріуполь (Україна).
- волонтерка організації театральної програми фестивалю [Parade-fest:](#) Право на місто у м.Харків (Україна).

08 червня 2026 року, м.Львів

До Управління культури
Департаменту освіти та культури
Львівської міської ради

Від Оніщенко Софії Ігорівни

МОТИВАЦІЙНИЙ ЛИСТ

на участь у конкурсі на посаду директора-художнього керівника Львівського академічного духовного театру «Воскресіння»

“Культура у Львові 2035 — це сила, що творить, розвиває і трансформує місто. Вона формує простір відповідальності, взаємної турботи, солідарності та зв'язку з місцем для кожного. Львів — європейське місто живої пам'яті, актуальної спадщини та нових змістів”¹

Я, Оніщенко Софія Ігорівна, подаю свою кандидатуру у конкурсі на заміщення на посаду директора-художнього керівника Львівського академічного духовного театру «Воскресіння» та пропоную бачення його розвитку як сучасної відкритої культурної інституції, інтегрованої в міську, національну та європейську культурну екосистему.

Формуючи свою мотивацію на участь у конкурсі та стратегії розвитку театру на найближчі 1-5 років, я спираюсь на дві речі:

А) Дослідження Інституту стратегії культури (“Стратегія розвитку культури Львівської громади 2035), в тому числі гілка “Культура, як чинник національної безпеки”, аналітичні звіти Українського центру культурних досліджень².

Б) Власними орієнтирами того, що було і залишається для мене важливими при роботі в культурному полі України та країн ЄС. Я маю намір реалізувати в театрі те, чого мені не вистачає в Україні, зробити українські історії більш видимими у міжнародному нетворкінгу, зібрати найбільш актуальні досвіди з закордонного досвіду та відповісти на питання “Який театр має бути сьогодні і якого театру нам не вистачає у Львові?”.

Моя мотивація ґрунтується на переконанні, що театр сьогодні може бути публічним простором чутливого діалогу через фізичну та ментальну доступність, майданчиком якісної та практичної освіти, місцем взрощування стійкості спільнот та виставами, що можуть надихати на поступові зміни. Тому я пропоную модель розвитку театру як багатoshарової інституції, яка поєднує репертуарний план, незалежну сцену, освітній майданчик та систематичну міжнародну співпрацю.

¹ Інститут стратегії культури, “Стратегія розвитку культури Львівської громади 2035 _ Презентація”, сторінка 3 – <https://isc.lviv.ua/strategy/>.

² Дослідження УЦКД – <https://uccr.org.ua/doslidzhennia/>.

Нижче наведу 7 мотивацій, які стали основною при роботі над даною конкурсною заявкою та тими речами, які особисто мене надихають в роботі.

1. Про мільйонність досвідів внутрішньо-вимушеного переміщення та збереження культурної спадщини, яка щодня нищиться російськими військами.

Я родом з невеликого села Кислівка, що недалеко від міста Куп'янськ, на Харківщині. До повномасштабного вторгнення росії в Україну Кислівка мала найбільший в своєму роді музей села на Харківщині, школу з двома бібліотеками чисельністю в кілька тисяч українських книг. Матеріальна спадщина моєї родини та переважної більшості кількості моїх односельчан/односельчанок повністю та, на жаль, безповоротно знищена. Практично це проявляється у повній втраті фотографій своєї прабабусі, себе в дитинстві, повністю знищений музей історії села з сотнею експонатів традиційного вбрання, знарядь праці, архів та історичних документів. З повним знищенням та повторною російською окупацією Кислівки (станом на 07.06.2026) у мене з'явилась величезна потреба фіксації нематеріальної спадщини використовуючи ті інструменти, які я знаю найліпше – театр. Так виникла вистава “Кисло-солодкий” – документально-перформативна моновистава про знищене російськими військами село Кислівка, яка була зіграна у Вроцлаві, Харкові, Кракові та планується показ у Берліні (вистава була створена за підтримки Інституті ім.Є.Гротовського, виграла грант від Центру Мєрошевського у Польщі та "Фонду Фрідріха Науманна за Свободу") Ця робота мені вкотре показала яку силу може мати театр, як місце зустрічі навколо пам'яті і як важливо діяти в ньому відважно та ніжно – розказувати наші історії нашими словами з-за кордоном, в Україні і в усі можливі мікрофони. Адже якщо цього не будемо робити ми, то замість нас це будуть роботи росіяни. Ця робота піднесла для мене ширший контекст стійкості громади через культуру та збереженням культурної спадщини.

Повномасштабна війна суттєво послабила соціальну стійкість українських громад, в тому числі для тих, які прийняли велику кількість внутрішньо переміщених осіб. Масове переселення призводить до втрати горизонтальних соціальних зв'язків, руйнування локальних спільнот та зниження рівня довіри між людьми. Множинність досвіду про переміщення є однією з найпоширеніших тем в Україні. Згідно з офіційними даними Єдиної інформаційної бази даних про ВПО, у місті Львові наразі зареєстровано понад 95 тисяч внутрішньо переміщених осіб (загалом понад 243 тисячі в межах області)³, що підтверджується моніторингом Департаменту соціального захисту населення Львівської ОВА та Центру соціальної підтримки ЛМР.

Згідно дорожньої мапи по розвитку культури в Україні, створеною спільно UNESCO та Міністерством культури та інформаційної політики України, одним з пріоритетних напрямків є зміцнення стійкості громад через культуру. Мільйони осіб покинули свої домівки через руйнування, окупацію чи

³ Аналітичний звіт щодо ВПО у Львівській області, зокрема, їхнього соціально-економічного становища, <https://dialog.lviv.ua/wp-content/uploads/2023/11/2.-AZ-VPO2.pdf>

безпекову ситуацію що серйозно вплинуло на їх здатність практикувати, зберігати та поширювати живу культурну спадщину.

Згідно тієї ж дорожньої мапи, значна кількість громад як на території України та і за її межами визнало, що практики передачі живої спадщини сприяють сильному відчуттю приналежності та безперервності населення, забезпечуючи таким чином основу для їхнього благополуччя та стійкості.

Як представниця групи людей, чим дім знищено російськими війська, частиною ВПО, я пропоную свою кандидатуру до керівниці закладу культури і маю намір в довгостроковій перспективі збирати і зберігати культурну спадщину свідків/учасників_ць бойових дій (адже в Україні наразі немає політики збереження нематеріальної спадщини) та через мистецьку рефлексію в театрі знижувати напругу у суспільстві.

2. Про взаємопідтримку ветеранської спільноти та їх родин.

Я вбачаю розвиток будь-якої культурної інституції сьогодні в Україні з ґрунтуванням навколо взаємопідтримки ветеранського сектору. Я розглядаю театр, як простір радикальної любові та турботи, що може працювати з досвідом війни, трансформації та соціальної інтеграції через театральні практики і створювати безпечне середовище для взаємодії.

На зараз в Україні вже є видимий досвід інтеграції через культуру, в тому числі UNBROKEN, Театр Ветеранів, Театр Переселенця, проєкт «НасСкрізь», і мене надихає намір кооперації з командами, які вже мають досвід роботи з темами реінтеграції, взаєморозумінні та документальних історіях.

Цей процес є як формуванням нової етики нашого суспільства, де театр бере на себе нові функції продовження життя в країні, яка має на своїй території найбільшу від часів Другої світової війни в Європі. Коли ми об'єднуємо документальне свідчення, художньо-сценічне висловлювання та відкритий діалог, ми входимо у простір зміцнення. Це робота з нашою щоденною практикою: *переплавити спільний біль у спільну силу, зафіксувати досвід кожного покоління та вибудувати нову культуру взаємотурботи.*

3. Про студентство та шалено важливу увагу до випускників/ць мистецьких ВНЗ.

Коли я була студенткою у трьох ВНЗ в Україні та Польщі, я відчувала на собі брак послідовних перспектив після випуску, брак систематичності в театральномистецькому середовищі та потребу в якісному нетворкінгу. Саме тому я вважаю за необхідне, спираючись на здобуті знання та потреби театального сектору, реалізовувати проєкти у театрі, як кар'єрою сходинкою для молодих митців/мисткинь, роботою зі студентством як основою завтрашнього театру, відкритістю конкурсів та регулярних опен-колів. Посада директорки-художньої керівниці має в собі саме ті важелі впливу, що необхідні для послідовних та видимих змін.

4. Про силу незалежно-альтернативний театральний сектор та потреби в взаємопідсиленні, систематизації професійного нетворкінгу та розконсервування комунікації.

Мій професійний шлях у театрі почався у 2018 році в місті Харкові, коли місто було лідером за кількістю незалежних театрів: до 24.02.2022 в місті працювало *більше 60 державних та незалежних театрів*, що є величезною культурною особливістю на рівні Європи. Скоріше за все, через початок своєї роботи у Харкові, для мене *незалежний сектору театру, який є критично важливим для видимою присутності в місті*. Я переконана, що саме співпраця державних, муніципальних та незалежних інституцій створює живу екосистему сучасного культурного міста.

Маючи досвід роботи (2021–2026 роки) в незалежному театрі «Нафта» в м. Харків, Інституті ім. Є. Гротівського у Вроцлаві, а також заснувавши український незалежний театр GAS (єдиний професійний постійний театр подібного сектору в Польщі), я гостро відчувала брак підтримки незалежних театрів від державного сектору. Незалежні театри щодня стикаються з низкою питань і роками існують на межі виживання, хоча ці проблеми можуть бути вирішені за допомогою взаємопідсилення та міжінституційної комунікації.

5. Про “не острівну” перцепцію, цілісність та співпрацю Харків–Львів, схід-захід разом, як протидію пропагандистським наративам.

Зараз, маючи міцний зв'язок із харківським культурним полем, яке продовжує боротися за існування, я прагну створити у Львові простір для *взаємообміну досвідом та місце живої зустрічі навколо спільних сенсів та контекстів*. Поєднання потенціалу цих двох найбільших культурних центрів України здатне дати поштовх для появи нової театральної мови та культурного спротиву проти російських пропагандистських, штучно створених наративів про так звану «полярність» сходу та заходу. Ба більше, шлях розбудови театру вбачаю не як острівну систему, а як мислення в контексті цілісності України — єдиної мережі.

Для мене участь у конкурсі є логічним продовженням моєї попередньої діяльності, спрямованої на розвиток сучасного мистецького середовища та розбудову театру як підтримувального магніту для митців і мисткинь із різних міст у Львові.

6. Про інтеграцію закордонного досвіду, особисту мотивацію повернення та театром, як культурним мостом, місцем зустрічі українців/українок у вимушеній еміграції та українців/українок, що безперервно живуть на території України.

Станом на 2026 рік за кордоном у вимушеній еміграції залишається близько 5,6–5,9 мільйонів українців (понад половина — молодь до 35 років). У суспільстві через це дедалі чіткіше простежується небезпечна теорія «поділеності»: виникає напруга між тими, хто поїхав, і тими, хто залишився. Особливо болючою є тема перетину кордону, яка стала символом етичних

дилем та закритих можливостей. Досвіди внутрішньої та зовнішньої міграції потребують дбайливого проговорення та зцілення.

У цьому контексті роль Львова є унікальним містом. Він став містом-транзитом та головним вузлом зустрічі, де фізично перетинаються траєкторії різних людей: сюди приїжджають з-за кордону, щоб побути вдома, і звідси ж вирушають у дорогу; тут зустрічаються розділені родини.

Саме тому я бачу у Львові потенціал для театральних проєктів, що досліджуватимуть *теми повернення та зустрічі*. Через документальний театр та відкриті колізії ми можемо створити безпечний простір, де театр стане платформою для *кооперації митців з місцем постійного проживання в Україні та з-за кордоном*. Мене особисто надихає думка про подібні театральні проєкти, які доводять, що українська культура є єдиною мережею попри великі відстані.

Це може також підтвердити особистий досвід вимушеної тимчасової еміграції за кордон з березня 2022 року. Маючи досвід роботи в міжнародному колективі (Польща, Італія, Словаччина, Німеччина, Велика Британія), я послідовно збирала інформацію про те, як функціонують сучасні культурні інституції: як вибудовуються системи підтримки незалежного мистецтва, як працює взаємодія між державним, муніципальним та альтернативним культурним секторами.

Водночас цей досвід чітко сформував у мене розуміння, що мій професійний шлях пов'язаний з поверненням та розвитком культурного середовища безпосередньо в Україні. Сьогодні я відчуваю чіткий внутрішній і професійний запит — *повернутися до стабільної активної роботи в українському культурному полі та принести набуті за кордоном практики, моделі управління і підходи до створення сучасного театру, адаптовані до українського контексту*.

7. Про залучення позадержавних коштів та розширення джерел фінансування.

Я відчуваю велику потребу в *підвищенні самозарадності культурних інституцій в Україні* у поєднанні зі співпрацею з уже наявними ресурсами. З початку російського вторгнення у 2014 році, і особливо з повномасштабною фазою війни, бюджети наших міст першочергово спрямовуються на систему підтримки оборони України. У цих реаліях культура вчиться бути частково фінансово автономною та гнучкою — створювати нові джерела фінансування та залучати зовнішній капітал.

Саме тому окремо я розглядаю важливість розвитку фінансової стійкості культурних установ через залучення позабюджетних коштів: грантових програм, фандрейзингу та міжнародних партнерств, що є необхідною складовою сучасного культурного менеджменту. Я маю практичний досвід роботи над театральними виставами на усіх етапах — від розробки детального бюджету до залучення позабюджетного фінансування й успішної реалізації міжнародних грантів.

Цим мотиваційним листом хочу підтвердити, що маю розуміння сучасного культурного законодавства, основ трудового права та принципів управління культурними інституціями.

“Театр має бути український за своєю суттю і європейський за своєю формою”⁴

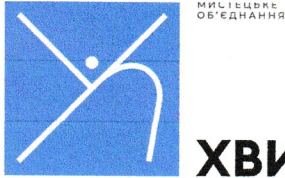
– Лесь Курбас

Мій професійний намір полягає у сприянні *розбудові сучасної, відкритої та інклюзивної культурної спільноти*, яка забезпечує доступність мистецтва для різних соціальних груп: жителів та гостей міста Львова, ветеранської спільноти та внутрішньо переміщених осіб; яка поєднує локальний контекст Львова з європейськими культурними практиками, об'єднує схід та захід України, розвиває незалежну сцену та підтримує молодих митців та мисткинь, як найбільшої інвестиції в майбутнє.

Театр, який є місцем живої та потрібної зустрічі — українськості, як невід'ємної частини європейської культури.

Дружньо та щиро,
Оніщенко Софія Ігорівн

⁴ Суспільне: Культура – “Лесь Курбас”.
<https://suspihne.media/culture/593315-sist-teatriv-visim-mov-i-odna-kula-v-grudah-istoria-z-itta-nepereversenogo-lesa-kurbasa/>

ХВИЛЯ

Рекомендаційний лист

Шановні члени конкурсної комісії!

У зв'язку з поданням Софією Оніщенко своєї кандидатури на конкурс керівників і керівниць закладів культури Львова я з радістю надаю свою рекомендацію на її підтримку.

Ми з Софією маємо тривалу історію співпраці в різних ролях, і ця взаємодія завжди була надзвичайно ефективною, конструктивною та заснованою на взаємній довірі й повазі. Вона поєднує художньо-мистецькі напрями діяльності — режисуру, акторську роботу та викладання — з управлінськими й координаційними функціями: є співзасновницею та керівницею незалежного українського театру «Газ» у Польщі, має досвід написання міжнародних грантів та управління культурними проектами. Важливо також зазначити, що Софія здобула освіту в трьох мистецьких закладах: Харківському вищому коледжі мистецтв, Харківському національному університеті мистецтв імені І. П. Котляревського та Театральній академії у Вроцлаві.

Софія одночасно поєднує роботу в різноманітних культурних інституціях України та Польщі. Серед них — харківський театр «Нафта», львівське Мистецьке об'єднання «Хвиля», український театр «Газ» у Польщі, Інститут імені Єжи Ґротовського у Вроцлаві. У серпні 2024 року вона була менеджеркою, координаторкою та перекладачкою міжнародного освітнього театального проєкту «Майстерня масок» у Мистецькому об'єднанні «Хвиля», що реалізовувався у співпраці з польським актором і режисером Войцехом Бравером. А цього літа очолює проєкт «Лабораторії фізичного театру» від МО «Хвиля», керуючи операційною командою в складі 8 осіб.

Менеджерська діяльність Софії вирізняється системністю, відкритістю до партнерств, високою професійною етикою та відповідальністю. Вона ефективно поєднує аналітичне мислення з чутливістю до потреб мистецької спільноти, вміє організувати складні процеси та створювати атмосферу довіри між учасниками творчих команд. У своїй діяльності Софія послідовно шукає способи створювати нові зв'язки між людьми та інституціями, поєднуючи різні

досвіди й середовища, зважаючи на контекст війни та її наслідки для культурного сектору.

Я щиро рекомендую розглянути кандидатуру Софії Оніщенко на посаду керівниці Львівського академічного театру «Воскресіння». Переконаний, що вона не лише представляє нове покоління українських культурних менеджерів і мисткинь, а й є фахівчиною, чия діяльність сприяє розвитку сучасних культурних процесів у Львові та утвердженню українського мистецтва на міжнародній арені.

З повагою,

Микола Набока

актор, засновник і керівник Мистецького об'єднання «Хвиля»,
керівник бакалаврського акторського курсу Львівського національного університету імені Івана Франка

Рекомендаційний лист
акторці, режисерці та театральній діячці Софії Оніщенко

Софію Оніщенко знаю ще з років її навчання у Харківському національному університеті мистецтв ім. І. П. Котляревського де вона навчалася на освітньому рівні «Бакалавр» за освітньою програмою «Акторське мистецтво театру ляльок». В той період я обіймала посаду деканки театрального факультету. З того часу і до нині я з великим зацікавленням спостерігаю за її творчим зростанням як мисткині. Ще на початку другого курсу, у 2021 році, Софія виступила у ролі акторки та співавторки вистави «Храм: ненасильницький діалог в театрі» (режисерка – Ніна Хижна) у харківському незалежному театрі “Нафта”. Вже тоді став помітним її особливий фокус на пошук нових театральних форм, тяжіння до перформативно-документального театру, глибокої уваги до руху та тілесності при конструюванні акторської ролі та готовність до дослідження складних мистецьких, соціальних та суспільних процесів засобами перформативного мистецтва.

У творчій натурі Софії органічно поєднуються менеджерсько-кураторська та креативна складові із самобутньою художньою візійністю. Яскравим підтвердженням цього є заснований нею, спільно з Дар’єю Богдан та Василюю у 2022 році під час вимушеної тимчасової еміграції до Польщі, український незалежний театр «GAS». За 3 роки активної роботи театру Софія виступила режисеркою 6 різнопланових вистав, серед яких: «Історія України», «Лялька шоу», «Весна, літо, осінь, зима і знову весна», «Завтра 10 років тому», «Антологія» та «Кисло-солодкий», а також кількох перформативних читань. Така продуктивність репертуару свідчить про високий рівень самоорганізації та здатність забезпечити повний цикл творчого процесу – від первинного художнього задуму до фінального випуску та промоції багатокомпонентного перформативного продукту. Я безпосередньо мала можливість переконатися в професіоналізмі, етичних принципах та вмінні згуртувати людей навколо спільної ідеї, якими володіє Софія. Як дослідниця театру як спілкувалася з командою театру «GAS» під час реалізації науково-дослідницького проєкту «Театр як лабораторія польсько-українських зустрічей з 2014 року до сьогодні: перспективи співчутливого мислення», що фінансувався Національним науковим центром та реалізовувався на базі Ягеллонського університету (керівниця проєкту – проф. Ева Баль).

Окремої уваги заслуговує кураторська діяльність Софії в міжнародному просторі, адже вона здобула собі добру репутацію як кураторка проєкту «Українська Сцена» при Інституті ім. Єжи Гротовського у Вроцлаві. Ця роль вимагає високого художнього чуття й якісного ведення документації, оперативного розв’язання складних логістичних завдань та

координації приїзду українських театральних команд з гастрольями до Польщі. Протягом двох сезонів (2023-2024, 2024-2025) у межах «Української Сцени» було організовано низка заходів: вистави, перформанси, концерти та перформативні читання, відкриті театральні майстерні, гастролі митців із України, а також українських мігрантів із Німеччини та інших міст Польщі.

Враховуючи вагомий досвід пані Софії у закордонних театральних інституційних проєктах, а також її лідерство в незалежному культурному секторі України, я з великою приємністю рекомендую Софію Оніщенко як зрілу, відповідальну мисткиню та висококласну культурну менеджерку для майбутніх проєктів, резиденцій та грантових програм. Її участь, безсумнівно, стане вагомим внеском до будь-якої професійної ініціативи.

1 червня 2026 року, м. Харків, Україна

З повагою,
кандидат мистецтвознавства,
доцент Яна Партола

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ЛЬВІВСЬКОГО АКАДЕМІЧНОГО ДУХОВНОГО ТЕАТРУ «ВОСКРЕСІННЯ» (2026–2031)

Скорочена версія – детальніша презентація може бути представлена за місцем вимоги.

Орієнтуючись на Стратегію розвитку культури Львова 2035 та її ключову тривимірну візію (*Місто-Спільнота, Місто-Майстерня, Місто-Платформа*), нижче сформовано стратегію реформування та розвитку театру. Ця стратегія поєднує внутрішнє оновлення (*ребрендинг та переведення на конкурсну основу команди*) з перетворенням театру на інклюзивний міжнародний хаб, що системно підтримує молодих професіоналів/лок та незалежний сектор.

Візія: Театр є відкритим простором постійного художнього творення (*Місто-Майстерня*), що через інклюзивні практики єднає мешканців/нок (*Місто-Спільнота*) та інтегрує львівський альтернативний театр у світовий контекст (*Місто-Платформа*).

Місія: Сприяти трансформації театрального середовища Львова, розвиваючи театр як спільне середовище, що зцілює громаду, відкриває можливості для молоді та посилює культурну стійкість міста.

Мета: Трансформація театру у відкриту майданчик-ком'юніті, що діє як простір радикальної любові, інтегрований у міську, національну та європейську екосистему.

I. Стратегічні вектори розвитку

1. Робота з спільнотами (Ветеранський сектор та ВПО)

Інструменти: Спільні проєкти з Театром Ветеранів; театральні практики у співпраці з центром UNBROKEN.

Мета: Фіксація нематеріальної спадщини через документальний театр; зниження суспільної напруги та створення безпечного середовища для реінтеграції військових, їхніх родин та ВПО.

2. Інституційна підтримка незалежної сцени

Інструменти: Надання майданчика театру «Воскресіння» для резидентів/ток, альтернативних та незалежних театрів (на базі успішного досвіду співпраці з театрами «Нафта» та GAS).

Мета: Подолання браку підтримки незалежного сектору, створення живої мистецької екосистеми через міжінституційну комунікацію.

3. Інвестиція в майбутнє: Освіта та молодь

Інструменти: Створення умов та надання фізичних майданчиків для випускників/випускниць і студентів/студенток мистецьких ВНЗ України.

Мета: Подолання браку нетворкінгу та створення чітких професійних перспектив для молодих митців/мисткинь одразу після випуску.

4. Міжнародний міст та робота з вимушеною міграцією.

Інструменти: Створення платформ для кооперації українських митців/мисткинь, які перебувають за кордоном, та тих, хто живе в Україні; адаптація європейських моделей управління (Італія, Німеччина, Велика Британія).

Мета: Перетворення Львова з міста-транзиту на простір подолання так званої «поділеності» суспільства.

5. Міжнародний видимий фестиваль

Інструменти: Ревіталізація та модернізація Міжнародного театрального фестивалю «Золотий Лев» із залученням масштабних вуличних та просторових форматів.

Мета: Презентація актуального сучасного європейського мистецтва та інтеграція українського контексту у світове поле.

II. Інструменти модернізації (Операційний блок)

1. Ребрендинг та комунікаційна стратегія

- Комплексне візуальне та змістовне оновлення бренду театру, зміна назви. Розробка нової комунікаційної стратегії, спрямованої на підвищення впізнаваності, відкритості та доступності для нової європейської аудиторії, ветеранів/ветеранок та їх родин, ВПО та молоді.
- Цифровізація: Перезапуск та системне ведення соціальних мереж театру: YouTube-каналу театру для трансляції документальних проєктів, фіксації перформансів, інтерв'ю та освітнього контенту, Instagram, Facebook.

2. Фінансова самозарадність

- Формування часткової фінансової автономії установи в умовах воєнного часу.
- Інструменти: Запуск краудфандингової системи для залучення мікродонатів від міжнародної та локальної спільноти. Поглиблення роботи з грантами.

3. Систематизація нетворкінгу

- Створення та ведення єдиної професійної театральної бази. Систематизація внутрішнього ком'юніті театру та зовнішніх незалежних митців/мисткинь навколо інституції.

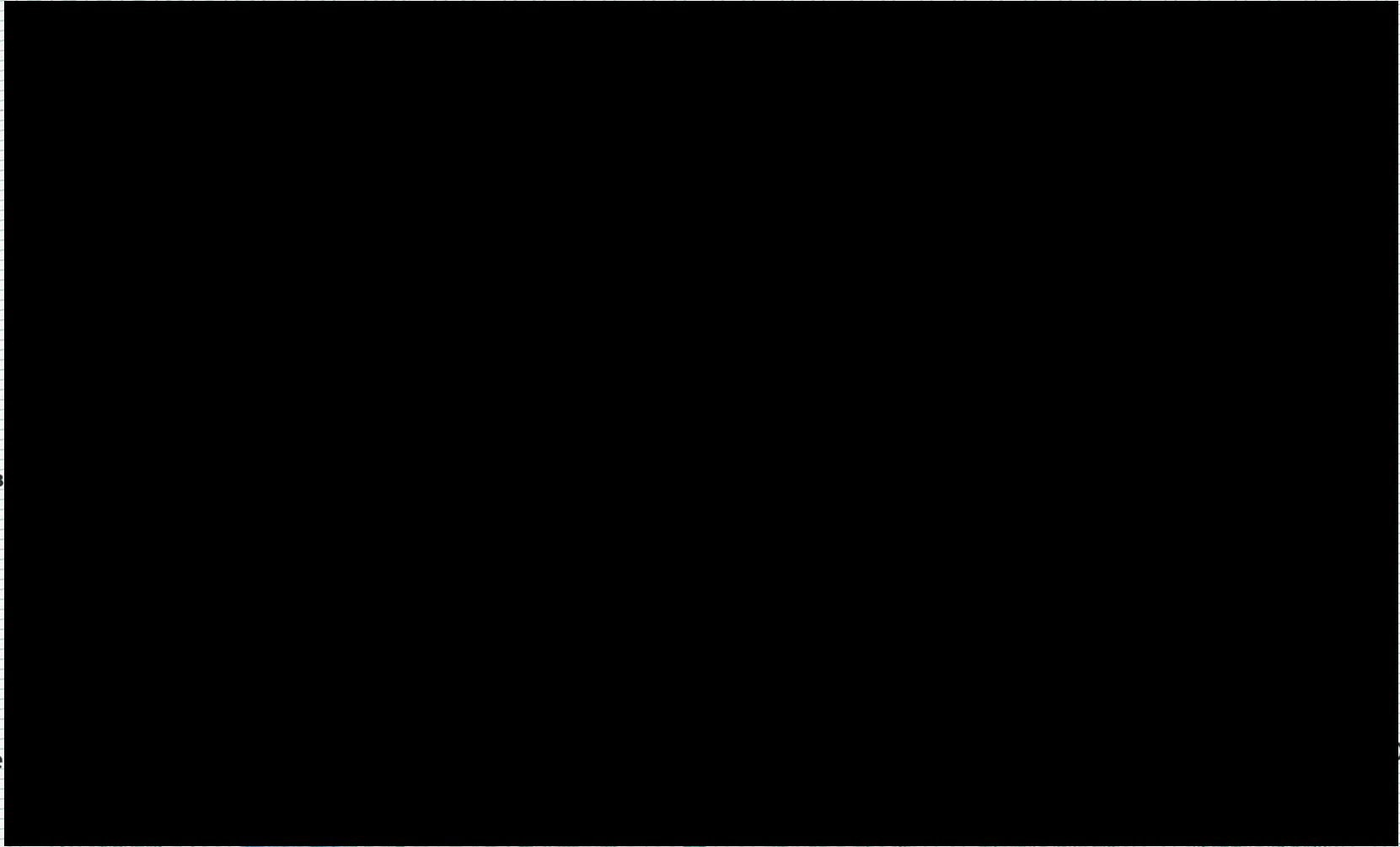
4. Ревіталізація історії

- Переосмислення, архівація та збереження унікальної 35-річної театральної спадщини театру «Воскресіння» через призму сучасного художнього висловлювання та цифрових медіа.

УКРАЇНА
UKRAINE

ДИПЛОМ
МОЛОДШОГО СПЕЦІАЛІСТА

JUNIOR
SPECIALIST'S DIPLOMA

Дире

Харків
30 травня 2026 року

Рекомендаційний лист
акторці, перформерці, режисерці та культурній менеджерці Софії Оніщенко

Софія Оніщенко — сучасна українська театральна діячка, яка поєднує у своїй практиці акторську, режисерську, перформативну та культурно-організаційну діяльність. Вона є випускницею Харківського вищого коледжу мистецтв та Академії театральних мистецтв ім. С. Виспянського у Вроцлаві, а також навчалась у Харківському національному університеті мистецтв ім. І. П. Котляревського. Її професійний шлях свідчить про послідовний розвиток, високу мотивацію та серйозне ставлення до театру як до мистецької й суспільної практики.

Я маю досвід творчої співпраці з Софією з 2020 року над кількома театральними проектами, зокрема під час роботи над читкою п'єси «Якщо говорити англійською або Blocked drain 425» в рамках фестивалю «Тиждень актуальної п'єси. Янг» у Харкові, а також у перформативно-документальній виставі «Храм» режисерки Ніни Хижної в театрі «Нафта». У кожному з цих процесів Софія проявляла себе як уважна, професійна та відповідальна акторка й перформерка, здатна глибоко працювати з документальним матеріалом, партнерством та колективним творенням.

Окремо хочу відзначити нашу співпрацю над виставою «ПОТЯГ 723», де я виступав ментором проекту, а Софія — акторкою та співтворчицею вистави. Це була вистава-калейдоскоп про множинність досвідів, які дарує нам залізниця, створена на основі інтерв'ю з працівниками та працівницями залізниці. Проект поєднував дослідницьку роботу з художнім театральним висловлюванням та став першою театральною прем'єрою Софії у Харкові за час повномасштабного вторгнення росії. У цій роботі Софія проявила вміння працювати з документальними історіями, будувати складну множинну роль та бути активною співтворчицею колективного процесу. Для мене це стало ще одним підтвердженням її професійної зрілості, чутливості до соціального контексту та здатності поєднувати художню якість із відповідальністю перед темою та людьми.

Окремо хочу підкреслити, що Софія є людиною, якій можна довіряти як творчо, так і організаційно. Вона вміє поєднувати художню чутливість із менеджерською та координаційною роботою. Перебуваючи у Польщі після початку повномасштабного вторгнення росії в Україну, Софія не лише продовжила власну мистецьку практику, але й активно включилася у створення нових платформ для українського театру за кордоном. Разом з колегами та колежанками вона співзаснувала незалежний український театр GAS у Вроцлаві, стала кураторкою програми «Українська Сцена» при Інституті ім. Єжи Ґротовського та реалізувала низку міжкультурних і документальних проєктів.

Мені також довелося безпосередньо спостерігати її високий рівень організаційної відповідальності під час ініційованої нею поїздки вистави «Леся і Андрій зустрічаються у Львові» на фестиваль METAFORMY у Вроцлаві. Софія повністю координувала цей процес, забезпечуючи комунікацію, логістику та представлення українського мистецтва

в міжнародному контексті. Це була надзвичайно важлива підтримка для українських митців у час війни та доказ її небайдужості до розвитку культурної присутності України у світі.

Важливим є і те, що Софія має досвід роботи в різних культурних інституціях як в Україні, так і в Польщі — зокрема в театрі «Нафта», Інституті ім. Єжи Ґротовського та мистецькому об'єднанні «Хвиля». Її діяльність демонструє здатність працювати як у незалежному театрі, так і в інституційних форматах, поєднуючи мистецьке бачення з відповідальністю, комунікацією та турботою про спільноту.

Софія Оніщенко є мисткинею, яка постійно розвивається, досліджує нові театральні форми та вміє створювати навколо себе професійне й довірливе середовище. Я переконаний, що вона буде сильною учасницею будь-якої мистецької чи освітньої програми та продемонструє високий професійний рівень, відповідальність і якісну творчу роботу.

Харків
30 травня 2026 року

Артем Вусик
режисер та актор театру «Нафта»
викладач ХНУМ ім. І.П. Котляревського

РЕКОМЕНДАЦІЯ

Вроцлав, 01.01.2023

Пані Софія Оніщенко є людиною винятковою в багатьох відношеннях — і як студентка, і як мисткиня, і як особистість.

Я познайомилася з пані Софією в березні 2022 року, коли вона приїхала з оточеної України та стала студенткою факультету лялькарства у Вроцлаві. Попри складні обставини, майже одразу, разом із двома студентками з Харкова — Дарією Богдан та Василісою Марценюк, вона зробила спробу перекласти травматичну реальність мовою мистецтва.

Так виникла «Історія України» — зворушлива, дуже цілісна у своїй розповіді та виконана на високому художньому рівні вистава. Цим спектаклем вона продемонструвала виразний стиль, потребу досліджувати світ за допомогою документа, перформансу та безпосереднього контакту з глядачем. Ця вистава мала кілька показів на фестивалях загальнонаціонального та міжнародного масштабів, усюди викликаючи емоції та потребу в дискусії.

Невдовзі після цього вона разом із Дарією та Василісою засновує незалежну театральну групу «GAS», щоб під час міжнародного фестивалю «Метаформи 2022» презентувати прем'єру своєї найновішої п'єси «Лялька-шоу» — знову повністю авторської вистави, у якій ляльки зі складним власним минулим нарешті отримують голос. Ця вистава, витримана в бурлескній та кабаре́тній атмосфері, є черговим мистецьким висловлюванням Софії. Чутливість у підході до теми, винахідливість та безкомпромісність є характерними рисами творчості Софії Оніщенко.

У Софії Оніщенко театр у крові. У 2018 році вона розпочала навчання в Харківському вищому коледжі мистецтв за напрямом «Перформативне мистецтво», а у 2020 році — навчання в Харківському національному університеті мистецтв імені І. П. Котляревського за спеціалізацією «Акторство театру анімації». У 2020 році вона стала акторкою незалежного харківського театру «Нафта».

Відтоді її мистецьке досєє наповнюється щомісяця — вона бере участь у різноманітних ініціативах: як організаторка, волонтерка, асистентка режисера, акторка, лялькарка, драматургиня. Вона пише, режисує, перформить, доєднується до мистецьких колективів, щоб якомога повніше розповісти про

світ. Її можна зустріти на сцені, кіномайданчику, під час танцю, майстерень чи організованих нею поетичних вечорів. Таким чином Софія Оніщенко послідовно формує свій смак і мову висловлювання.

Як викладачка та деканка факультету лялькарства я маю можливість спостерігати за розвитком і здобутками пані Софії. Це зріла мисткиня, яка свідомо володіє своїми інструментами. Її пропозиції завжди продумані та високоякісні як у ляльковій анімації, так і в фізичному театрі. Вони провокують. Найсильнішим і найгучнішим засобом вираження студентки є тіло. Його усвідомленість, характер та експресія електризують.

Уже як студентка нашого факультету Софія Оніщенко бере участь у мистецькому проєкті «LET THE BODY SPEAK» — вона їде в Україну і танцює свої емоції на руїнах Палацу дітей та юнацтва (Чернігів, Україна), а згодом долучається до освітньої частини цього проєкту — «Сучасні техніки танцю».

Перебуваючи у Вроцлаві, Софія Оніщенко постійно бере участь у соціальних, освітніх та мистецьких проєктах. Допитлива, голодна до знань та навичок, вона вдосконалює свою майстерність на різних воркшопах. При цьому вона емпатична та відкрита до співпраці.

Із неприхованою цікавістю чекаю на нові прояви її таланту. З повною відповідальністю та приємністю рекомендую вам цю молоду мисткиню, тримаю за неї кулаки та прошу про підтримку.

докт. габ. Евеліна Цішевська деканка факультету лялькарства Академії
театральних мистецтв у Кракові Філія у Вроцлаві

Лодзь, 07.10.2025 р.

Доктор Войцех Бравер
Ад'юнкт Відділу театру ляльок,
Академії театрального мистецтва
ім. Станіслава Виспянського в Кракові, Філія у Вроцлаві

Директор театру ляльок «Арлекін» ім. Г. Риля в Лодзі

РЕКОМЕНДАЦІЯ

З пані Софію Оніщенко я познайомився у 2022 році, як зі студенткою Відділу театру ляльок Академії театрального мистецтва ім. Станіслава Виспянського в Кракові. Пані Софія брала участь у моїх заняттях із предмету «Акторська гра в масці» на третьому курсі. Вона зарекомендувала себе як студентка, наділена великою уявою та сценічним темпераментом, а також як особа, що вирізняється серед однолітків умінням самостійно працювати над роллю. Зазначені риси пані Софія особливо проявила під час роботи над навчальною виставою, створеною на основі прозової комедії Мольєра «Скупий». Пристрассть, креативність і вміння свідомо використовувати виражальні засоби, характерні для згаданої техніки, дозволили пані Оніщенко створити надзвичайно виразний образ Елізи. Відмінне ведення ролі з емоційно-психологічного боку у поєднанні зі свідомим користуванням технікою гри в гротескній масці, а також чудове володіння тілом як носієм емоцій і інформації, принесли Софії визнання членів екзаменаційної комісії, які вирішили відзначити її роботу високою оцінкою.

Пані Софія протягом усього періоду навчання у Вроцлаві проявляла велику активність у багатьох сферах, що підтверджується кількістю реалізованих нею проєктів. До них належать соціальні, освітні та мистецькі ініціативи – як акторські, так і режисерські.

У 2024 році я прийняв запрошення пані Оніщенко й провів майстер-клас із театральної гри в масці в Мистецькому товаристві «KHWYLIA» у Львові (Україна). Софія Оніщенко була не лише ініціаторкою події, а й чудово проявила себе як перекладачка, менеджерка та організаторка всього заходу. Цей досвід підтвердив у моїх очах, що пані Софія є людиною, якій притаманні комунікабельність, уміння співпрацювати, здатність керувати проєктами та працювати з колективами.

Пані Софія Оніщенко є також особою, яка глибоко розуміє сутність театру, поважає та чутливо ставиться до потреб глядача – тому я з повною відповідальністю рекомендую цю молоду артистку.

Signature Not Verified
Dokument podpisany przez
Wojciech Brawer
Data: 2025.10.07 17:37:35 CEST

Рекомендаційний лист

Шановні колеги та колежанки!

Цим листом хочу рекомендувати Софію Оніщенко як мисткиню, культурну менеджерку та людину, якій я повністю довіряю в професійній роботі.

Ми співпрацюємо із Софією протягом кількох років у різних театральних проєктах, зокрема, під час створення документальних вистав ««Храм: (не)насильницький діалог в театрі»» режисерки Ніни Хижної та «Потяг 723», що була створена режисеркою Юлією Одокієнко в рамках програми «НафтаПрод». Софія завжди була уважною до партнерів та партнерок по команді, відповідальною у роботі та дуже надійною у виконанні взятих на себе зобов'язань.

Для мене одна з найсильніших сторін Софії — її здатність однаково впевнено працювати в мистецькому та організаційному вимірах. Вона є режисеркою, акторкою, перформеркою та викладачкою, але водночас має значний досвід координації культурних проєктів, міжнародних партнерств і роботи з командами. Це поєднання творчого мислення та організаційної відповідальності є надзвичайно рідкісним та цінним.

Софія має досвід роботи в культурних інституціях України та Польщі. Серед них — театр «Нафта» у Харкові, Мистецьке об'єднання «Хвиля» у Львові, Інститут імені Єжи Гротовського у Вроцлаві та незалежний український театр GAS, співзасновницею якого вона є. У різних середовищах вона демонструє відкритість до співпраці, вміння вибудовувати комунікацію та доводити розпочаті проєкти до якісного результату.

Окремо варто згадати її професійну освіту. Софія навчалася у Харківському вищому коледжі мистецтв, Харківському національному університеті мистецтв ім. І. П. Котляревського та Академії театральних мистецтв ім. Станіслава Виспянського у Вроцлаві. Такий досвід дає їй добру фахову базу та широкий погляд на сучасні театральні практики.

Я впевнена, що Софія Оніщенко стане цінною учасницею будь-якої мистецької, освітньої чи культурної програми. Вона поєднує професіоналізм, самостійність, відповідальність і щире зацікавлення людьми та процесами, з якими працює.

З повагою,
Олеся Захарова,
проєктна менеджерка театру «Нафта»

05.06.2026

Вроцлав, 3.02.2026

ДОВІДКА

Цим підтверджуємо, що пані Софія Оніщенко, [REDACTED]
[REDACTED] співпрацює з Інститутом імені Є. Гrotовського у
Вроцлаві як кураторка проєкту «Українська Сцена». Пані Софія Оніщенко
виконує зазначені обов'язки з 1 жовтня 2023 року до сьогоднішнього
дня, тобто 3 лютого 2026 року.

До кола обов'язків входить координація та реалізація подій,
пов'язаних із проєктом «Українська Сцена», а також режисура та
акторська діяльність у виставах незалежного театру GAS: «Історія
України», «Весна, літо, осінь, зима і знову весна», «Завтра 10 років тому»,
«Антологія» та «Кисло-солодкий», реалізованих у межах трьох
театральних сезонів: 2023–2024, 2024–2025, 2025–2026.

З повагою,

Директор Інституту ім. Є. Гrotовського
Ярослав Фрет

Instytut im. Jerzego Grotowskiego

Rynek-Ratusz 27, 50-101 Wrocław
NIP 8960005549, REGON 001413508
tel. 71 344 53 20

07.06.2026

grotowski-institute.pl | grotowski.net

Згідно з оригіналом.

Sofia Onishechenko

Софія Оніщенко

Instytut im. Jerzego Grotowskiego
Rynek-Ratusz 27, 50-101 Wrocław

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «ТЕАТР «НАФТА»

ідентифікаційний номер: 45524811,
адреса місцезнаходження: м. Харків, вул. Черноглазівська, буд. 21/23,
дата та номер запису в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських
формувань: дата запису 04.06.2024, номер запису 1011151020000001372

Харків, 12.02.2026

ДОВІДКА

Цією довідкою підтверджуємо, що пані Софія Оніщенко [REDACTED] [REDACTED] протягом 2021–2026 років активно співпрацювала та продовжує співпрацювати з театром «Нафта» як акторка, режисерка та тренерка з театраль-но-перформативних освітніх ініціатив.

До кола завдань та спільних напрацювань увійшли:

1. **Освітня програма «Генераторія»:** Софія була учасницею освітньої програми, спрямованої на розвиток сучасного критичного театрального мистецтва та становлення міжпоколіннєвого діалогу між митцями та мискинями різних поколінь.
2. **Перформативно-документальна вистава «Храм: (не)насильницький діалог в театрі»:** робота як акторки вистави (серпень 2021 - лютий 2022 року).
3. **Благодійні заходи:** проведення тренінгів на базі театру протягом 2022–2023 років, кошти від яких були спрямовані на підтримку Збройних Сил України.
4. **Гастрольна діяльність:** показ вистави «Кисло-солодкий» на базі театру «Нафта» у Харкові.
5. **Фестиваль перших п'єс:** режисура читки п'єси «Удар дракона» (вересень–жовтень 2025 року).
6. **Постдокументальна вистава «Потяг 723»:** Софія виступила як акторка та співавторка вистави (листопад 2025 - лютий 2026).

За час співпраці Софія Оніщенко проявила високий рівень професіоналізму, залученості та експертності в сучасних театральних формах, а також високий рівень емпатії та культури комунікації у командній роботі.

Голубова Тетяна Олександрівна,
Директорка ГО «Театр «Нафта»

SOFIIA ONISHCHENKO

СОФІЯ ОНІЩЕНКО

театральна акторка, режисерка,
перформерка, викладачка
театральних тренінгів

PORTFOLIO

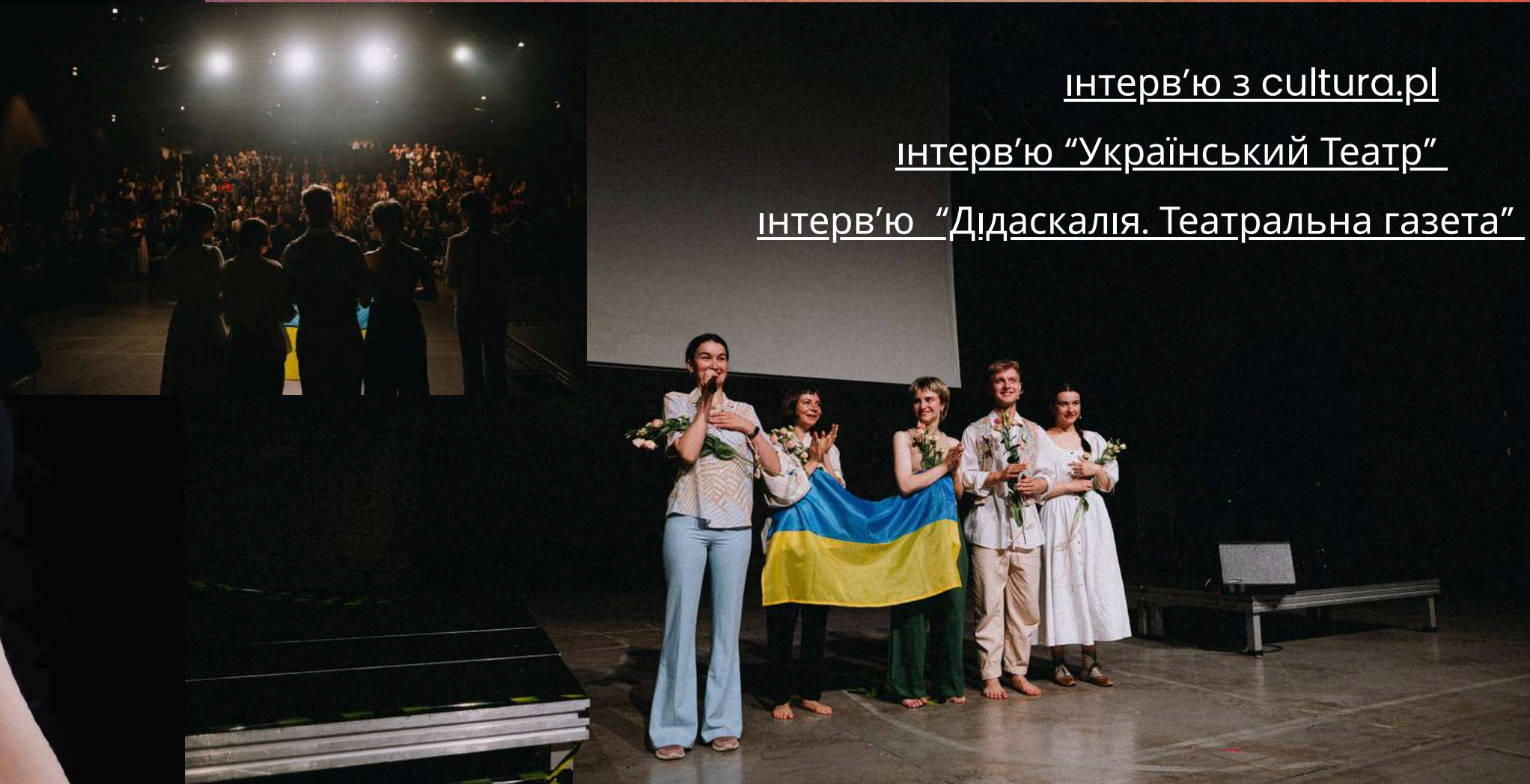
Випускниця Академії Театральних мистецтв у Кракові філія у Вроцлаві, Харківського вищого коледжу мистецтв. Навчалась в ХНУМ ім. Є.Котляревського.
Співзасновниця укр. незалежного театру GAS.
Кураторка програми "Українська Сцена" при Інституті ім. Є.Готовського у Вроцлаві.

Працює в альтернативному харківському театрі "Нафта", як акторка та в незалежному театрі GAS у Польщі, де стала режисеркою шести вистав, низки перформатичних читань та вуличних перформансів.

Проектно викладає для молоді акторську майстерність в МО "ХВИЛЯ" у Львові та просторі "UYAVA" у Харкові.

Цікавиться театром, які місцем зрощування стійкості спільнот та імпро-театром, як методом адаптації в часи постійних змін та нестабільності.

Мріє повністю перенести свою театральну-професійну діяльність до м.Харкова.

[інтерв'ю з cultura.pl](#)

[інтерв'ю "Український Театр"](#)

[інтерв'ю "Дідаскалія. Театральна газета"](#)

[рецензія вистави – натисніть тут](#)

[Гвара-медіа про виставу тут](#)

[щоб побачити тизер вистави натисніть тут*](#)

Кисло-солодкий

акторка, співрежисерка вистави, авторка сценарію

– перформативно-постдокументальна моновистава про історію села Кислівка на Куп'ящині (Харківщина), яке було повністю знищене російськими військами та станом на березень 2026 року є тимчасово окупованим.

- вистава-дослідження культури пам'яті в театрі
- основа сценарію – інтерв'ю з кислівчанами_нками
- децентралізація мистецької уваги до маленьких сел

За підтримки Інституту ім. Є. Гrotовського у Вроцлаві , профінансовано Центром ім. Мєрошевського в рамках III конкурсу (2025)

photo credits by P.Chekal

медіа Українська Правда про виставу.

ПОТЯГ 723

акторка та співтворчиня вистави

– вистава-калейдоскоп про множинність досвідів, які дарує нам залізниця. І про нашу любов до неї.

- перша театральна прем'єра у Харкові за час повномасштабного вторгнення росії
- поєднання дослідництва з художністю у виставі, збір інтерв'ю з працівниками _цями залізниці та будівання множинної ролі на документальних історіях.

[тизер вистави тут](#)

за підтримки Allianz Foundation (2026)

[щоб побачити тизер вистави натисніть тут*](#)

Завтра **10** років тому

режисерка, авторка сценарію, одна з ініціаторок вистави

– документальна вистава, створена разом з 11 юнаками_юначками родом з 11 областей України про досвід вимушеної еміграції внаслідок вторгнення росії в Україну. Вистава-спроба пошуку відповіді на питання про майбутнє: своє власне, України та Європи. Вистава заграє 11 разів на 4 майданчиках в Польщі, в цьому на 3 фестивалях для близько 1500 глядачів_чок.

- театр, як база для нової спільноти та збереження власної ідентичності за кордоном
- devised theatre та співтворення, як основа створення драматургії
- методи роботи з театром анімації, як погляд на тему через образ, предмет та метафору

photo credits by T. Papuczys

за підтримки Інституту ім. Є. Гrotовського (2024)

photo credits by Y.Kulyk

тизер вистави тут
ХРАМ

акторка та співтворчиня вистави

Храм: (не)насильницький діалог в театрі» — перформативно-документальна вистава, що розсекречує «таїнство театрального закулісся».

- акторська роль збудована на інтерв'ю з харківськими театральними діячами_чками.

Режисерка – Ніна Хижна.

ХРАМ

(не)насильницький діалог в театрі

[тизер вистави тут](#)

АНТОЛОГІЯ

режисерка та авторка сценарію

– танцювальна вистава-подорож 150-річною історією української поезії у перекладі польською мовою.

- перше театральне прочитання віршів на польській сцені Л.Українки, М. Сименка, М. Кривцова, В.Амеліної та інших.

за підтримки Kolegium Europy Wschodniej і Інститут ім. Є.Гротівського

THANK YOU!

☎ **+380660996211**

✉ **SOFIHONEYBEE223@GMAIL.COM**

instagram – @sofi_honeybee

instagram teatr GAS – @gas_teatr

веб-сайт “Українська Сцена” при Інституті ім.Є.Гротовського

photo credits by D. D.Mykhalakii